

Com en una pel·licula: Un perfum amb valor d'eternitat

En la unció a Betània, Maria va voler acomiadar Jesús i manifestar-li el seu afecte d'una manera que perduraria amb el pas dels segles.

20/03/2024

La Passió del Senyor és imminent.
Jesús és a Betània, a casa de Simó el leprós (c. *Jn* 12,1-11; *Mt* 26,6-13).
Llàtzer, ja mort i ressuscitat, està al

seu costat gaudint del que potser va ser l'última trobada amb el seu bon amic. Marta i Maria també hi són presents, juntament amb uns quants deixebles. Marta, com en altres ocasions, busca complimentar Jesús, tot i que aquesta vegada ella no sigui l'amfitriona. Maria, per la seva part, dona un cop de mà a la seva germana, però el seu cor i la seva imaginació estan ponderant moltes qüestions que ha viscut últimament. Amb una intuïció aguda, potser comprèn en les paraules de Jesús que aquesta trobada és diferent de totes les altres.

Un amor sense càlculs

Aquella tarda els pensaments de Maria girarien al voltant de Jesús. Tot en ella era agraïment. Si bé l'amistat sempre fa brotar un sentit de gratitud, l'amistat amb Déu encara més! Tantes hores de conversa, de consol i de companyia li ha ofert el

Senyor, i fa poc li ha tornat el germà, Llàtzer, de la mort. «Com puc agrair tanta bondat? Què més puc fer per al meu Déu?» Aquestes i altres preguntes li ronden pel cap i, per fi, es decideix. Farà una cosa especial per Jesús, per manifestar-li la seva gratitud i el seu amor.

Els altres convidats no s'imaginaven el que en pocs minuts presenciarien. Maria pensa en el que té de més valor, no li vol donar una cosa merament material. No, el que vol és lliurar-se, adorar-lo, donar-li gràcies i, amb això, manifestar a Jesús tot el seu amor. Un somriure se li esbossa a la cara. Aquest perfum, de nard pur, està recollit en una ampolla fina d'alabastre i, possiblement, de coll prim, fet així perquè, gota a gota, se'n desprengui el perfum i aromatitzi l'ambient. És una fragància que es podria taxar en uns tres-cents denaris –el salari de gairebé tot un

any– i que passarà a tenir valor d'eternitat.

Maria s'obre pas entre els convidats i, amb determinació, fa un gest magnànim. Abans que Simó oferís a Jesús aigua per rentar-se, com era el costum, Maria s'avança, agafa el perfum, el fa servir per ungir els peus de Jesús i els eixuga amb els seus cabells (c. *Jn* 12, 1-11; *Mt* 26,6-13). Trenca el flascó: tot és per al seu Déu, no se'n reserva ni una sola gota. Ofereix el que té, amb devoció profunda. No calcula, no mesura, no es talla. Amb aquest gest reconeix l'alta dignitat de Jesús. Aquest perfum ja no és només el seu perfum de nard de tres-cents denaris. Maria ha ungir el Messies amb el perfum de la seva llibertat, que «només pot lliurar-se per amor».^[1]

Aquest moment s'assembla a un altre de la vida del Senyor, ja llunyà en el temps, fa més de trenta anys. No és

Betània, és Betlem. No hi ha ni Marta, ni Maria, ni Llàtzer, ni els altres deixebles. Només hi ha Maria i Josep. Jesús no ha fet miracles ni s'ha manifestat com a Déu, però ha nascut com a Salvador del món. En aquestes circumstàncies, uns reis d'Orient també li reconeixen una dignitat excelsa, deixen el que tenen de valor als seus peus i, amb veneració profunda, adoren aquest Nen Déu. Els seus pares es commouen amb aquest gest, admirats per la meravella que estan vivint. Segurament, passat el temps, recordaran a Jesús aquesta expressió magnànima d'adoració. Aquests reis poderosos no només havien donat uns béns materials, més o menys valuosos, sinó que en agenollar-se — almenys així els podríem imaginar mentre ofereixen els seus dons— van manifestar la seva voluntat d'estimar-lo per sobre de qualsevol altra realitat terrenal.

«Benvolguts joves —escrivía en una ocasió sant Joan Pau II—, oferiu també vosaltres al Senyor l'or de la vostra existència, o sigui, la llibertat de seguir-lo per amor responent fidelment a la seva crida; eleveu cap a ell l'encens de la vostra oració ardent, per a lloança de la seva glòria; oferiu-li la mirra, és a dir, l'afecte ple de gratitud cap a ell, veritable Home, que ens ha estimat fins a morir com un malfactor al Gòlgota».^[2] Com aquells reis, Maria, amb el seu perfum, ofereix a Jesús la seva llibertat, la seva gratitud i el seu desig d'estimar-lo amb tot el cor.

Com ell estima

Maria continua de genolls al costat de Jesús. El perfum banya els peus del seu Senyor i, sense dubtar-ho, els comença a eixugar amb els seus cabells. Maria només percep la presència de Crist. No s'adona dels altres convidats, ni de la seva

germana Marta. Està davant del Senyor donant-li a conèixer l'afecte que li té i la seva immensa gratitud.

També Jesús la contempla sense dir res. La deixa fer. És el moment de Maria, i vol necessitar aquestes delicadeses. Sap que s'aproxima la seva passió i mort, i li ve al pensament tot el que patirà per cadascun i per cadascuna, perquè ha vingut al món per atreure'ns al seu amor, per ensenyar-nos a estimar. I veu en aquest moviment afectuós de Maria un consol al sofriment que ja se li apropa. Maria projecta en aquest gest tants milers d'actes d'amor a Déu que cristians de tots els temps li oferiran. El cor de Jesús és particularment sensible a les manifestacions d'afecte que rep. Per això, dona les gràcies a Maria i, en ella, a tots els que continuaran ungint Déu amb el perfum de la seva vida ordinària: «Us asseguro que, quan aquest evangeli serà anunciat

per tot el món, també recordaran aquesta dona i diran això que ha fet» (*Mt 26, 13*).

Com devia viure Jesús aquell moment? Què devia sospesar al seu interior? Potser entre els seus pensaments rondava el que faria amb els seus apòstols durant l'Última Cena. Ell rentarà els peus als seus deixebles, i Maria se li ha avançat amb aquell gest. Probablement, Jesús devia pensar en l'acte de lliurament més gran que tindria lloc pocs dies després amb la institució de l'Eucaristia, el lliurament total de si mateix, que culminaria a la creu. Qui sap si també consideraria la seva presència a cada sagrari, i en tantes ànimes que se li apropiarien i el rebrien amb les mateixes disposicions amb què, en aquell mateix moment, ho feia Maria. «Qui m'estima, guardarà la meva paraula; el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell» (*Jn 14, 23*).

En tota aquesta escena es podria pensar que és Jesús qui més rep amb aquest gest de Maria: ella va ungir els seus peus i els va eixugar amb els seus cabells, però, en veritat, és Maria qui guanya en aquesta història. S'aboca amb Jesús, però ell no «es deixa guanyar en generositat»^[3] i li obre un horitzó encara més dilatat d'amor: manifestant amb aquest gest el seu afecte i comprovant que era ben acollit, el cor de Maria aprèn a eixamplar-se per estimar com Jesús.

L'ambient s'omple

Sant Joan detalla que la casa es va impregnar amb la fragància del perfum (cf. *Jn* 12, 3). Dels presents, els qui no s'hagin adonat de l'acte generós de Maria, el seu sentit de l'olfacte els haurà descobert que alguna cosa ha passat en aquell lloc.

Una manifestació de pietat no engrandeix només l'ànima de qui la

fa. L'amor és difusiu, s'expandeix, impregna amb la seva bona aroma els qui hi ha al voltant. També el que es deixa de fer, les omissions, deixen la seva empremta i empetiteixen aquesta economia de salvació. La pietat, que neix del desig d'agradar el nostre Pare Déu, «és una actitud profunda de l'ànima, que acaba per informar l'existència entera: es troba present en tots els pensaments, en tots els desigs, en tots els afectes».^[4]

Dins de la naturalitat del dia a dia de tot cristià, es presenten moltes ocasions per impregnar l'ambient d'amor a Déu: a la feina, en la vida en família, amb els amics i col·legues... És la bonus odor Christi, la bona olor de Crist, que es manifesta en l'«amor sacrificat, diari, fet de mil detalls de comprensió, de sacrifici silenciosos, de donació que no es nota».^[5] Ungir el Senyor, omplir amb el perfum de la caritat l'ambient en què cadascú es troba, obre un

panorama immens a la mateixa existència: ens permet mirar Déu, i sentir-nos mirats per ell, a través de tot el que fem.

No és estrany que els convidats prestessin la seva atenció a l'escena que discretament protagonitzava Maria. El focus de les converses devia canviar i es devia produir un intercanvi de mirades. Cadascú, en la intimitat del seu cor, devia valorar aquest gest. Joan, igual que Pere i Marta, probablement va saber apreciar l'acte de Maria. En canvi, Simó, l'amo de casa, estaria sorprès, i devia pensar com no se li havia ocorregut tenir algun detall més amb Jesús. Sant Joan apunta la reacció de Judes: «Per què no venien aquest perfum per tres-cents denaris i donaven els diners als pobres?» (*Jn* 12, 5). Maria va fer com si no hagués sentit aquelles paraules. El càlcul no entrava en el lèxic sobre l'amor que hauria après a prop del Mestre. Jesús

mira Judes i Maria; als seus ulls es percep l'afecte amb el qual intenta reconduir els pensaments i amb veu clara diu: «Deixa-la» (*Jn* 12, 7).

«Jesús sabia que la seva mort s'acostava i va veure en aquest gest l'anticipació de la unció del seu cos sense vida abans de ser depositat al sepulcre. Aquesta visió va més enllà de qualsevol expectativa dels comensals. Jesús els recorda que el primer pobre és ell, el més pobre entre els pobres, perquè els representa tots. I és també en nom dels pobres, de les persones soles, marginades i discriminades, que el Fill de Déu va acceptar el gest d'aquella dona. Ella, amb la seva sensibilitat femenina, va demostrar que era l'única que comprenia l'estat d'ànim del Senyor».^[6]

Aquest va ser el comiat que Maria va donar a Jesús. Li va voler manifestar el seu afecte d'una manera única,

que perdurés en el temps. I ho va aconseguir. El seu amor no només va arribar al cor del Senyor: també arriba fins a tots aquells — presents a casa de Simó o lectors d'aquest passatge— que en reconeixen la magnanimitat i el desig de no separar-se'n mai.

Sofía Massmann

^[1] Amics de Déu, núm. 31.

^[2] Sant Joan Pau II, Missatge, 6.VIII. 2004.

^[3] Forja, núm. 623.

^[4] Amics de Déu, núm. 146.

^[5] És Crist que passa, núm. 36.

^[6] Francesc, Missatge, 14.XI.2021.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/com-en-una-
pel-licula-un-perfum-amb-valor-
deterinitat/](https://dev.opusdei.org/ca/article/com-en-una-pel-licula-un-perfum-amb-valor-deterinitat/) (11/08/2025)